

Arrestnummer C 1401 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 917
Datum van uitspraak 23 maart 2018
Notitienummer griffie 2017/NT/856
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/1720 2017/VJ11/856

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
dd. 03.04.2018
door ON

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 29 MAART 2018
Niet te registreren voor Evelyn RAMAN Attaché rekenplichtige

COVER 01-00001094779-0001-0017-01-01-1

2017/PGG/1720 - 2017/VJ11/856

Not.nr. GE.66.97.001029/13

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

1. nr. *400*

geboren te _____ op _____
handelaar,
wonende te _____
- beklagde -

verdacht van:

A.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, op de percelen gelegen te _____ kadastraal gekend als

eigendom van _____ geboren te _____ op _____, wonende te _____

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening: het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat

- a) Het optrekken of plaatsen van een constructie
- b) Het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

meer bepaald in ruimtelijk kwetsbaar gebied

- 1. een veranda, bijgebouwd aan het kasteelgebouw, te hebben in stand gehouden
- 2. overdekte schuren (gebinte) te hebben in stand gehouden
- 3. een gesloten ruimte, aangebouwd tegen de gevel van een woongebouw (huisnummer _____), te hebben in stand gehouden

te _____ op in de periode van **31.01.2012** tot de datum van het bevel tot dagvaarding (st. 1,3, 4, 66 en 70)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

B.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5° a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval), bij artikel 4.2.1.5° b) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens), bij artikel 4.2.1.5° c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare constructies die voor bewoning kunnen worden gebruikt, in het bijzonder woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen en tenten, met uitzondering van het kamperen op een vergund of van vergunning vrijgesteld openluchtrecreatief terrein in de zin van de decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies), te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

op de percelen gelegen te

kadastraal gekend als

eigendom van

geboren te

op

wonende te

meer bepaald

1. een terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor het plaatsen van woonwagens
2. een terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor plaatsen van containers
3. een terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor stapelen van allerlei afval
4. een terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor het stapelen van werftoiletten

te **in de periode van 31.01.2012 tot de datum van het bevel tot dagvaarding (st. 1,3, 4, 66 en 70)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30d, besliste bij vonnis van 6 juni 2017 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A en B samen tot een **geldboete van 1.500 euro**, vermeerderd met 70 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.*

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op de percelen gelegen te kadastraal gekend als nrs.

door het verwijderen van alle constructies (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteen), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein én het staken van het organiseren van festivals of (privé-)feestjes.

*Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van **6 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.*

*Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een **dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is.*

*Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelde.*

BIJDRAGEN en GERECHTSKOSTEN

Veroordeelt *tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 270,46 euro.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30 juni 2017 door de beklaagde ;
- 30 juni 2017 door het openbaar ministerie.

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 30 juni 2017 door de raadsman van de beklaagde ;
- 30 juni 2017 door het openbaar ministerie.

1.4.

Op de terechtzitting van dit hof, zelfde kamer, van 12 januari 2018 werden op vraag van de raadsman van de beklaagde conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag, na partijen te hebben gehoord, bepaald op de terechtzitting van vrijdag 23 februari 2018.

Tevens werd aan partijen door het hof kennisgegeven van een eventuele verbetering van de telastlegging A en van een nadere specificering van de datum van de telastleggingen A en B door telkens de woorden "*de datum van het bevel tot dagvaarding*" te vervangen door "*31 maart 2017*".

1.5.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 23 februari 2018 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Frank Van Vlaenderen, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal.

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 6 juni 2017, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “*grievensformulier hoger beroep*”, opgesteld volgens het bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering vastgestelde model (zoals van toepassing vóór dit model werd vervangen bij koninklijk besluit van 23 november 2017), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuldigverklaring (aankruising rubriek 1.1), de kwalificatie van het misdrijf (aankruising van rubriek 1.2, waarbij gespecificeerd wordt ‘*A en B*’), de strafmaat (aankruising rubriek 1.4), het niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opshorting (aankruising rubriek 1.6), andere maatregelen: herstelmaatregel – dwangsom (aankruising rubriek 1.8) en ‘*andere*’ (aankruising rubriek 1.12, waarbij gespecificeerd wordt ‘*gerechtskosten*’), en op burgerlijk gebied met betrekking tot de ontvankelijkheid (aankruising rubriek 2.1).

In het door het openbaar ministerie ingediende verzoekschrift wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de strafmaat (aankruising rubriek 1.4, waarbij gespecificeerd wordt dat de strafmaat te laag is) en met betrekking tot ‘*andere*’ (aankruising rubriek 1.12, waarbij gespecificeerd wordt dat gelet op het hoger beroep van de veroordeelde het openbaar ministerie het ingestelde hoger beroep volgt en het, wat deze partij betreft, ook hoger beroep aantekent wat de lastens hem uitgesproken straffen betreft).

2.3.

Het hoger beroep van de beklaagde en het hoger beroep van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering).

Op de terechtzitting van het hof van 23 februari 2018 verklaarden de beklaagde en zijn raadsman afstand te doen van de op strafgebied ingebrachte grief met betrekking tot de schuldigverklaring aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A en B.

Het hof verleent akte van deze afstand.

Van de grief met betrekking tot de kwalificatie van het misdrijf omschreven onder de telastleggingen A en B werd geen afstand gedaan zodat het hof nog saisine heeft om de telastleggingen A en B te verbeteren zoals hierna nader bepaald in randnummer 4.1.

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de nog gehandhaafde grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

3.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Gent I op 7 april 2017 conform artikel 6.2.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009 (VCRO), en vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van het misdrijf en identificeert de eigenaar ervan. De dagvaarding werd tevens ingeschreven in het gemeentelijk vergunningenregister van de stad Gent (zie onderkaft 6 strafdossier).

4.1.

Uit het strafdossier en de concrete omschrijving van de te last gelegde feiten blijkt dat de beklagde onder de telastlegging A wordt vervolgd wegens het in stand houden van bouwwerken en niet wegens het verrichten van bouwwerken. Tevens moeten de woorden “*de datum van het bevel tot dagvaarding*” concreet worden bepaald in de telastleggingen A en B opdat de geïncrimineerde periode duidelijk zou afgebakend zijn. Het hof is van oordeel dat op grond hiervan de vervolgte feiten van de telastleggingen A en B moeten worden verbeterd als volgt:

“A.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op de percelen gelegen te

, kadastraal gekend als afdeling

*eigendom van
wonende te*

geboren te

op

de bij de artikelen 4.2.1.1°.a) en c) VCRO bepaalde bouwwerken, zijnde a) het optrekken of plaatsen van een constructie en c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie, met uitzondering van de onderhoudswerken, te hebben in stand gehouden in ruimtelijk kwetsbaar gebied,

meer bepaald:

- 1. een veranda, bijgebouwd aan het kasteelgebouw,*
- 2. overdekte schuren (gebinte),*
- 3. een gesloten ruimte, aangebouwd tegen de gevel van een woongebouw (huisnummer*

te in de periode van 31 januari 2012 tot 31 maart 2017 (st. 1, 3, 4, 66 en 70)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

B.

(...)

te in de periode van 31 januari 2012 tot 31 maart 2017 (st. 1, 3, 4, 66 en 70)

(...).”

4.2.

De aldus verbeterde telastleggingen A en B betreffen dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de aanhangig makende akte aan ten grondslag liggen of zijn erin begrepen.

De partijen werden op de terechtzitting van het hof van 12 januari 2018 (en andermaal op de terechtzitting van 23 februari 2018) van die overwogen verbeteringen van de telastleggingen A en B ingelicht en voerden daarover verweer.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreffen het deze telastleggingen zoals hiervoor in randnummer 4.1 verbeterd.

5.

Gelet op de afstand van de grief met betrekking tot de schuldigverklaring aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A en B en de hiervoor gedane verbetering van deze

telastleggingen, is bewezen dat de beklaagde in de periode van 31 januari 2012 tot 31 maart 2017 in ruimtelijk kwetsbaar gebied een aan het kasteel bijgebouwde veranda, overdekte schuren en een tegen de gevel van een woongebouw aangebouwde gesloten ruimte zonder vergunning in stand heeft gehouden en dat hij in diezelfde periode zonder vergunning een terrein gewoonlijk heeft gebruikt voor het plaatsen van woonwagens en containers en het stapelen van afval en werf toiletten.

6.1.

De Vlaamse Codex voor Ruimtelijke Ordening (VCRO) werd bij decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning grondig gewijzigd (B.S., 27 augustus 2014).

Artikel 51 van het besluit van de Vlaamse regering van 9 februari 2018 betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten (aangehaald als: het Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening van 9 februari 2018) (B.S., 28 februari 2018) bepaalt:

“De volgende regelgevende teksten treden in werking op 1 maart 2018:

1° het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van de artikelen, vermeld in artikel 145, tweede lid van het voormelde decreet;

2° dit besluit.”

6.2.

Ten tijde van de aan de beklaagde te last gelegde feiten waren de feiten van de telastlegging A (instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied) op grond van artikel 4.2.1.1°.a) en c) van de VCRO een misdrijf, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., alinea 1, 1° van de VCRO met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

Vanaf 1 maart 2018 zijn de feiten van de telastlegging A (instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied) niet langer een misdrijf, maar een stedenbouwkundige inbreuk, gesanctioneerd door artikel 6.2.2.1° van de VCRO dat bepaalt:

“De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige inbreuken genoemd, en worden bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro:

1° de instandhouding van de illegale gevolgen van de misdrijven, vermeld in artikel 6.2.1, eerste lid, voor zover die gevolgen zich situeren in kwetsbaar gebied;

(...)”

Artikel 6.2.6 van de VCRO bepaalt (met ingang van 1 maart 2018):

“De inbreuken, vermeld in artikel 6.2.2, kunnen worden bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete. De misdrijven, vermeld in artikel 6.2.1, eerste lid, kunnen worden

bestraft door de strafrechter of kunnen worden bestraft met een alternatieve bestuurlijke geldboete."

De bestuurlijke geldboete is een sanctie waarbij de gewestelijke beboetingsambtenaar een overtreder ertoe verplicht een geldsom te betalen (artikel 6.2.7. § 1 van de VCRO met ingang van 1 maart 2018).

Artikel 6.2.11. § 1 van de VCRO bepaalt (met ingang van 1 maart 2018):

"De opgelegde bestuurlijke geldboeten worden door het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid geïnd en ingevorderd ten voordele van het Grondfonds. Het voormelde departement is gemachtigd om aan de schuldenaars van opeisbare bestuurlijke geldboetes die bijzondere omstandigheden kunnen bewijzen, uitstel of spreiding van betaling toe te staan."

Nu de in de telastlegging A omschreven feiten op heden geen misdrijf meer uitmaken, maar een stedenbouwkundige inbreuk die (enkel) kan bestraft worden met een exclusieve bestuurlijke geldboete, geïnd en ingevorderd door het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid, kan de strafrechter sinds 1 maart 2018 geen straf meer opleggen voor de bewezen feiten van de telastlegging A, ook al staan deze feiten vast gelet op de afstand van de grief met betrekking tot de schuldigverklaring. Ingevolge artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek dat bepaalt dat indien de straf, ten tijde van het vonnis bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, de minst zware straf wordt toegepast, moet, gezien sedert 1 maart 2018 de wederrechtelijke instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied geen misdrijf meer uitmaakt dat kan bestraft worden door de strafrechter, het hof toepassing maken van deze voor de beklaagde meest gunstige sanctionering, dit is de exclusieve bestuurlijke geldboete. De strafrechter kan evenwel deze bestuurlijke geldboete niet opleggen.

Dit geldt evenzeer voor de gevorderde rechterlijke herstelmaatregel. Gezien sedert 1 maart 2018 de feiten van de telastlegging A, die betrekking hebben op de instandhouding in ruimtelijk kwetsbaar gebied van de illegale gevolgen van de misdrijven, vermeld in artikel 6.2.1, eerste lid, VCRO, zoals gewijzigd met ingang van 1 maart 2018, niet langer een misdrijf, maar een stedenbouwkundige inbreuk, gesanctioneerd door artikel 6.2.2.1° van de VCRO, uitmaken, op grond van welke inbreuk de strafrechter geen herstelmaatregel kan bevelen, is de vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand niet ontvankelijk.

Voor het opleggen van bestuurlijke maatregelen (stakingsbevel, bestuursdwang, last onder dwangsom), zoals voorzien door het VCRO in hoofdstuk IV vanaf 1 maart 2018, is het hof niet bevoegd.

6.3.

Ten tijde van de aan de beklaagde te last gelegde feiten waren de feiten van de telastlegging B (het zonder vergunning gewoonlijk gebruiken van een grond voor het

plaatsen van woonwagens en containers en het stapelen van afval en werf toiletten) op grond van artikel 4.2.1.5° van de VCRO een misdrijf, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., alinea 1, 1° van de VCRO met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen.

De feiten van de telastlegging B zijn nu nog steeds strafbaar met dezelfde straffen, zij het door artikel 6.2.1., alinea 1, 1° VCRO. Vóór 1 maart 2018 waren zowel het uitvoeren, voorzetten als in stand houden van het gewoonlijk gebruik strafbaar. Sinds 1 maart 2018 is enkel het uitvoeren of voortzetten van het gewoonlijk gebruik nog strafbaar. Deze aanpassingen hebben *in casu* evenwel geen gevolgen voor de strafbaarheid van de aan de beklaagde te last gelegde en bewezen feiten omschreven onder de telastlegging B omdat deze feiten het uitvoeren of voortzetten van het gewoonlijk gebruik betreft.

7.1.

Zoals in randnummer 6.2 uiteengezet, kan het hof voor de bewezen feiten van de telastlegging A geen straf meer opleggen.

7.2.

Zoals in randnummer 6.3 uiteengezet, kan het hof thans wel nog een straf opleggen voor de bewezen feiten van de telastlegging B.

De feiten die aan de in hoofde van de beklaagde bewezen telastlegging B ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uiting van eenzelfde misdadig opzet en maken slechts één misdrijf uit zodat ingevolge artikel 65, eerste lid, van het Strafwetboek voor deze samen slechts één straf aan de beklaagde dient te worden opgelegd.

De beklaagde heeft gedurende lange tijd geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van het gebied (zone voor bos met kasteelbebouwing) door onder meer festivals te organiseren en hiertoe zijn terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor het plaatsen van woonwagens en containers en het stapelen van afval en werf toiletten. Er werd pas meer dan een jaar na de eerste vaststellingen een proces-verbaal opgesteld door de afdeling bouw- en woontoezicht van de stad en de beklaagde werd pas gedagvaard na verschillende aanmaningen omdat hij geen gevolg gaf aan de gevraagde aanpassingswerken en hij festiviteiten bleef toelaten op het terrein. Hij verantwoordde zich door te wijzen op een ernstig inkomensverlies en stelde zo zijn eigen belang boven dat van de gemeenschap.

De beklaagde vraagt het hof om rekening te houden met de specifieke omstandigheden en de door de eerste rechter opgelegde geldboete van 1.500 euro te verminderen naar 1.000 euro met de gunst van het uitstel voor de volledige geldboete.

De beklaagde stelt niet geweten te hebben dat de bestemming van het gewestplan waarin zijn eigendom gelegen is, werd gewijzigd in 2005. Hij probeerde nadien nog een en ander te regulariseren, wat werd geweigerd. De beklaagde verklaart dat er op heden geen festivals meer worden georganiseerd. Hij wijst erop dat hij slechts éénmaal werd veroordeeld en dat dit reeds 16 jaar geleden is.

Gelet op deze omstandigheden is een geldboete zoals hierna bepaald voldoende om de beklaagde de ernst van de bewezen feiten, omschreven onder de telastlegging B, en het belang van de ruimtelijke ordening te doen inzien en hem te weerhouden van recidive.

Anders evenwel dan de beklaagde vraagt, is het hof van oordeel dat voor de hem opgelegde geldboete geen uitstel van tenuitvoerlegging kan verleend worden. Een uitstel van tenuitvoerlegging voor het geheel of voor een deel van de opgelegde geldboete zou voor de beklaagde een verkeerd signaal zijn, het preventieve en repressieve karakter van de straf ondermijnen en hem niet voldoende tot het inzicht brengen dat het plegen van dergelijke misdrijven niet lonend kan zijn.

Nu de feiten gepleegd werden vóór 1 januari 2017 en na 31 december 2016 moet de geldboete vermeerderd worden met 70 opdecimen.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf moet de beklaagde aanzetten tot het voldoen van de geldboete.

8.

De beklaagde is als veroordeelde gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna begroot.

9.1.

De beklaagde dient ook, als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, dient thans vermeerderd te worden met 70 opdecimen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklarde feiten.

9.2.

Tevens is de beklaagde gehouden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die thans, na indexatie, 51,20 euro bedraagt (art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de

gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door art. 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012, B.S. 29 november 2012; omzendbrief 131quater (ns), B.S. 1 maart 2013).

9.3.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, moet de beklaagde tenslotte ook nog worden veroordeeld tot het betalen van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

10.1.

Bij brief van 23 december 2015 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn herstellvordering in bij het parket.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 19 november 2015 een positief advies over deze herstellvordering.

De herstellvordering werd op ontvankelijke wijze ingeleid.

De herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt:

“het verwijderen van alle constructies (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein en het staken van het organiseren van festivals of (privé) feestjes”.

Tevens wordt een dwangsom van 150 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van het herstel binnen een termijn van twaalf maanden gevorderd.

10.2.

De herstellvordering, in de mate dat zij strekt tot het verwijderen van alle constructies (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein en gesteund is op de telastlegging A, kan door het hof als strafrechter niet (meer) worden ingewilligd omwille van hetgeen werd uiteengezet in randnummer 6.2.

10.3.

De herstellvordering, in de mate dat zij strekt tot het staken van het organiseren van festivals of (privé)feestjes en gesteund is op de telastlegging B, vindt geen voldoende grondslag in het bewezen misdrijf van de telastlegging B, zoals verbeterd. De beklaagde wordt niet vervolgd voor het organiseren van festivals op zijn terrein, maar voor het gewoonlijk gebruiken van het terrein voor het plaatsen van woonwagens en containers en voor het gewoonlijk

gebruiken van het terrein voor het stapelen van allerlei afval en werf toiletten. De vaststelling dat de woonwagens, containers en werf toiletten het gebruik van het terrein om festivals te organiseren, vergemakkelijkten en de vaststelling dat het aanwezige afval wellicht zijn oorsprong vond in de organisatie van festivals, doet hieraan geen afbreuk. Het louter staken van het organiseren van festivals zou op zich ook niet leiden tot de verwijdering van woonwagens, containers, werf toiletten en afval.

De herstellvordering, in de mate dat zij strekt tot het staken van het organiseren van festivals of (privé)feestjes, is ongegrond.

11.

Er zijn geen aanwijzingen dat er burgerlijke belangen zijn die niet in staat van wijzen zijn zodat deze niet ambtshalve worden aangehouden.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:

- 2, 3, 7, 38, 40, 41, 65 en 100 van het Strafwetboek,
- 162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 203, § 1, 203bis, 204, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980,
- 2 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
- 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
- 1 van de wet van 5 maart 1952,
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen,
- 91, tweede lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1950,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen van de beklaagde _____ en het openbaar ministerie tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 6 juni 2017 ontvankelijk.

Verleent akte aan de beklaagde _____ van de afstand van de grief met betrekking tot de schuldigverklaring aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A en B.

En ten gronde beslissend over de hoger beroepen binnen de perken van deze hoger beroepen en de nog gehandhaafde grieven zoals bedoeld in de artikelen 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

Verbetert de telastleggingen A en B zoals hiervoor nader bepaald in randnummer 4.1.

Stelt vast dat de beklaagde _____ ingevolge het door de in hoger beroep gehandhaafde grieven op dit punt niet bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 6 juni 2017 definitief schuldig werd bevonden aan de feiten van de telastleggingen A en B, zoals verbeterd.

Stelt vast dat de feiten omschreven onder de telastlegging A sinds 1 maart 2018 een stedenbouwkundige inbreuk uitmaken waarvoor het hof als strafrechter geen straf meer kan opleggen.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor de in zijn hoofd bewezenverklarde telastlegging B tot een geldboete van 500,00 euro, vermeerderd met 70 opdecimen, aldus gebracht op 4.000,00 euro.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklaagde opgelegde geldboete van 500,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen, gebracht op 4.000,00 euro, zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van twee maanden.

Legt de beklaagde _____ de verplichting op een bedrag van 25,00 euro, verhoogd met 70 opdecimen, aldus gebracht op 200,00 euro, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 270,46 euro, en tot betaling van de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 116,46 euro.

Veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de vaste vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagde _____ tot het betalen van een bijdrage van 20,00 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Stelt vast dat de herstellvordering, in de mate dat zij strekt tot het verwijderen van alle constructies (inclusief eventuele vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein en gesteund is op de telastlegging A, onontvankelijk is.

Wijst de herstellvordering, in de mate dat zij strekt tot het staken van het organiseren van festivals of (privé)feestjes, af als ongegrond.

Wijst de op de herstellvordering gesteunde vordering tot verbeurte van een dwangsom af.

Houdt geen burgerlijke belangen aan.

Kosten eerste aanleg: € 270,46

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 39,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht HB bekl.: € 35,00

Dagv. bekl.: € 25,87

€ 105,87

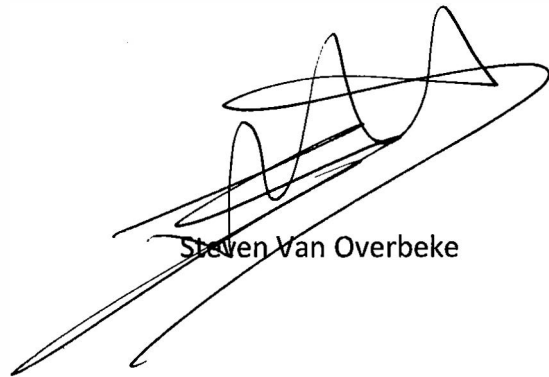
+ 10 %: € 10,59

Totaal: € 116,46

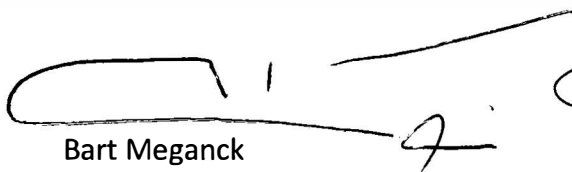
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van **23 maart 2018** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

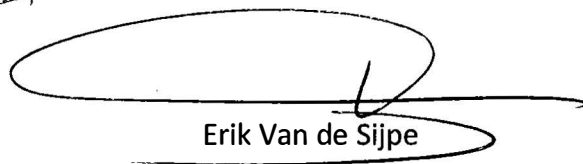
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

